

NEJSEM PROFESIONÁLNÍM FOTOGRAFEM DIVOČINY. Když jsem začínal se svou profesí, brzy jsem zjistil, že nemám dostatek trpělivosti, abych dokázal čekat, až se plešatý orel bělohavý uráčí zvednout z oblíbeného stromu u řeky Skagit ve státě Washington, aby se snesl dolů a vybral si svého lososa. Možná jsem obětí syndromu ADD (Attention-Deficit Disorder – vývojová vada znemožňující schopnost soustředění – pozn. překl.), ale když čekám na záběr jako je tento, vždycky mou pozornost upoutá něco jiného – a když už chcete udělat fotografii živočicha ve volné přírodě, nemůžete si prostě dovolit propást záběr (což se mi přihodilo, protože mě upoutala pavučina opodál).

Když jsem se ovšem přiblížil k hejnu neposedných plameňáků v singapurské zoo, stal jsem se fotografem divočiny bez problémů.

Z pohodlí vyhlídkové terasy umístěné nad výběhem jsem mohl nerušeně pořídit celou řadu obrázků zachycujících jejich přelety. Aby se mi to povedlo, použil jsem expozici, která se běžně používá na záběry vodopádů. Aparát jsem držel v ruce a s polarizačním filtrem jsem byl schopen exponovat při 1/4 s a f/22. Jak jsem mačkal spoušť, pohyboval jsem celým tělem týmž směrem zprava doleva jako letící plameňák. Tento kreativní záběr ptáka v letu je výsledkem užití právě času 1/4 s. Zdalipak by to bylo tak zajímavé, kdybych byl fotografoval šíleně krátkým časem 1/1000 s? Pravděpodobně bych byl vyrobil jeden z těch tisíců prakticky stejných záběrů „plameňák v letu“.

Objektiv 70–200 mm, ISO 100, 1/4 s, f/22.

VĚRNÍ ZVYKŮM PETERSONOVY RODINY jsme se na poslední chvíli rozhodli vypravit do Francouzských Alp, konkrétně do Chamonix, pár dní si zalyžovat. Tu zimu už jsme si lyžování užili a přestože kalendář ukazoval pouhý týden před Velikonocemi, z mraků nad Francouzskými Alpami se pořád sypal sníh jako o Vánocích.

Přestože naše první ráno na svazích provázelo slunce, azurově modrá obloha a mírná teplota, brzy se objevily mraky a bylo jich víc a víc, až začalo sněžit. Já jsem už sundal lyže a připravil se zase jednou na úlohu rodinného fotografa.

Udělal jsem pár obrázků děvčat a mé ženy Kathy absolvující pravděpodobně závěrečný sjezd. Všechny se patrně těšily na pár jednoduchých obrázků; leč rozladil jsem je tím, že jsem se rozhodl místo toho vyrobit několik „uměleckých“ fotografií. (Dodatečně se samozřejmě ukázalo, že jsem měl fotit hned po ránu, ale když já jsem si chtěl taky zalyžovat!)

Důvod pro nástup umění byl prostý: světlo nebylo už téměř žádné a vzhledem k padajícímu sněhu se k nám rychle blížila bílá tma. S minimálním osvětlením a ve vánici jsem nemohl dělat mnoho.

A tak jsem aparátem ve zmrzlých, ale dosud pevných rukou zacílil na svou dceru Chloe, která se pohybovala směrem ke mně, a exponoval jsem právě, když se vynořila po mé levici. Udělal jsem několik záběrů správným časem 1/4 s, přičemž jsem aparátem pohyboval ve směru jejího pohybu.

Objektiv 70–200 mm, ISO 100, 1/4 s.

TIP NA SNÍH

Zde je tip pro všechny milovníky sněhu: když fotografujete na sněhu v některém z přednastavených automatických režimů (priorita clony, priorita času, program atd.), nastavte automatickou expozici do plusu, tj. s korekcí +1 EV pokud je zamračeno, a na +2 EV pokud je slunečný den. Tak zabráníte vzniku častých podexponovaných, šedých záběrů sněhu.

Expozimetr zabudovaný ve vašem aparátu si myslí, že světlo okolo má průměrnou, osmnáctiprocentní šedou barvu a všechno další vztahuje k tomuto základu. Ovšem zasněžené sjezdovky jsou tou poslední lokalitou, kterou byste mohli považovat za osmnáctiprocentní šedou.

Expozimetr je „zahlcen“ tou spoustou bílé, ať už je slunečno nebo pod mrakem, a reaguje „nepřátelsky“ – nabízí vám expoziční časy, které jsou o jeden nebo dva expoziční stupně podexponované. Jinými slovy, nemůže vydržet tu průměrnou jasů všude kolem a chce to vylepšit tak, že sníh přemění na neutrální šedý tón, který zná a má rád.

Takže řešením pro vaše automatické expozimetry je prostě je převálcovat tak, jak jsem to popsal výše, a pokud jste náhodou jedním z těch hrdinů, co exponují manuálně, vy žádnou radu nepotřebujete.

JAK UŽ JSTE SI ASI VŠIMLI, jsem velkým příznivcem fotografování objektů shora, a protože bydlím tři patra nad ulicí, každý den mi nabízí nějaký nový námět. Minulou zimu napadla spousta sněhu, a dokonce jsme zažili i blizzard, a já jsem spatřil někoho, kdo se do jeho poryvů dostal. Měl jsem aparát pohotově a expoziční čas nastavený na 1/8 s, takže jsem se rozhodl vyzkoušet svou ruku a švenkovat po diagonále ve směru padajícího sněhu.

Měl jsem štěstí a jeden ze záběrů pořízených toho dne se mi povedl. O tom, že je to obrázek drsné zimní bouře, není nejmenších pochyb, a nejvíce je to zdůrazněno právě spoustou diagonálních linek způsobených padajícím sněhem. Ani horizontální ani vertikální linie nedokážou vyjádřit pohyb a rychlost tak jako diagonála. Nikdy neskončí, nikdy se neunaví, je stále v pohybu a v případě této sněhové vánice působí velmi brutálně a studeně.

Objektiv Nikkor 17–55 mm, ISO 100, 1/8 s, f/16.

UŽ SE VÁM NĚKDY STALO, že jste jeli na kole nebo na skútru a honil vás krvelačný pes? Máte také psa, který pronásleduje bicykly a skútry? Jednou jsem byl ráno fotografovat na ostrově Santorini a několik divokých psů mě adoptovalo – žádný div, to se stane hned, když jim nabídnete něco na zub.

Když jsem pak vyfotografoval východ slunce nad několika z četných modrobíle natřených kostelíků, ocitl jsem se v malé kavárničce na náměstí těsně obklopen „svými psy“. Byl to ještě klidný úsek dne, ale již za půl hodiny náměstíčko ožilo četnými jezdci na skútrech. Jakmile se ozval zvuk příjíždějícího skútru, psi neomylně vystartovali, očividně nadšení představou, že se jim podaří okousat jezdci paty. Ze všech sil jsem se pokoušel „své psy“ od takového počínání odradit, ale ti mi dali vzteklym vrčením jasně

najevo, že tato hra je určena jim a že já jim do toho nemám vůbec co zasahovat.

Ve smyslu přísloví „Když je nemůžeš přemoci, přidej se k nim“ jsem se rozhodl vyzkoušet pár „panning“ záběrů na lovící psí smečku pronásledující každíčký skútr. Asi po půlhodině se náměstíčko opět vyprázdnilo a já se dozvěděl od kavárníka, že většina skútristů jsou rybáři směřující do práce a všichni jsou zvyklí na to, že je tu psi prohánějí. Zdá se, že místní psi jsou v neustálém procesu adoptování nových pánů, a to vždy s přiletem letadla nebo lodi plné turistů, a tento den přišla prostě řada na mne. Ačkoliv jsem na Santorini zůstal ještě další tři dny, své psy už jsem nespatriil.

Objektiv 17–55 mm, ISO 100, 1/15 s, f/16.

